

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/51/2020
Identifikačné číslo spisu:	5120010260
Dátum vydania rozhodnutia:	23.02.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5120010260.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 23. februára 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného H. P., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 48Tk/1/2020, z 9. apríla 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky o d
m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom, sp. zn. 48Tk/1/2020, z 9. apríla 2020 uznal obvineného H. P. za vinného zo zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona, na tam uvedenom skutkovom základe.

Za to mu podľa § 145 ods. 2, § 36 písm. j) a l), § 38 ods. 2, ods. 3 a per analogiam § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona.

Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na 2 roky a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu v lehotách určených probačným a mediačným úradníkom.

Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zároveň uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej E. P. škodu vo výške 1 071,23 eur.

Ministerka spravodlivosti podala dovolanie proti výroku o treste tohto rozsudku z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku, pretože týmto rozhodnutím bol porušený zákon v § 39

ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a konaním, ktoré mu predchádzalo v § 257 ods. 1, § 333 ods. 3 písm. c), d), g) a h) Trestného poriadku v prospech obvineného.

V odôvodnení svojho dovolania uviedla, že v tejto trestnej veci najvyšší súd rozsudkom, sp. zn. 4Tdo/38/2019, z 24. februára 2020 vyhovel jej dovolaniu a vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 29Tk/1/2018, z 11. októbra 2018 bol porušený zákon v § 147 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v prospech obvineného. Zrušil tento rozsudok a okresnému súdu prikázal znovu konať a rozhodnúť, pričom obvineného vzal do väzby.

Okresný súd Žilina po vrátení veci na hlavnom pojednávaní konanom 9. apríla 2020 oboznámil uvedený rozsudok najvyššieho súdu, z ktorého vyplýva, že konanie proti obvinenému má byť kvalifikované v zmysle obžaloby ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona.

Následne predseda senátu umožnil obvinenému urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona, na čo tento uviedol, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku obsiahnutého v obžalobe vrátane jeho právneho posúdenia. Predseda senátu potom kládol obvinenému otázky v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, na ktoré odpovedal zhodne „áno“. Po vyjadrení prokurátora, ktorý súhlasil, aby bolo prijaté obvineného vyhlásenie o vine, okresný súd podľa § 257 ods. 6, ods. 7 Trestného poriadku toto prijal, vykonal dokazovanie ohľadom trestu a po záverečných rečiach vyhlásil dovolaním napadnutý rozsudok.

Uvedený postup je podľa ministerky spravodlivosti v rozpore nielen s § 257 ods. 1 Trestného poriadku, ale toto „dodatkové priznanie“ súd navyše zohľadnil aj pri ukladaní trestu, keď per analogiam použil § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, čím znížil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Aplikácia naostatok uvedeného ustanovenia predstavuje benefit, ktorý prichádza do úvahy, ak súd nemusel vykonať náročné dokazovanie. V tejto veci však obvinený vyhlásenie o vine neurobil, svoju vinu do určitej miery popieral, čo malo za následok vykonanie rozsiahleho dokazovania. Až pod ťarchou odôvodnenia najvyššieho súdu a za nezmenenej dôkaznej situácie okresný súd znovu umožnil obvinenému urobiť vyhlásenie podľa § 257 Trestného poriadku, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, a teda ani na použitie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí navyše vôbec neodôvodnil, prečo považoval ukládanie trestu v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby za neprimerane prísne, resp. z akého dôvodu aplikoval § 39 Trestného zákona. Z odôvodnenia vyplýva len to, prečo nepoužil aj § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Okresný súd podľa ministerky spravodlivosti precenil osobu obvineného, ktorý viackrát menil svoje výpovede (poškodenej dal iba jednu facku), tieto si prispôboval a vinu zo spáchania trestného činu pripisoval intoxikácii a provokovaniu zo strany poškodenej. V tejto veci teda nejde o prípad, pri ktorom by bolo adekvátne ukladať trest nižší, ako je zákonom ustanovená dolná hranice trestnej sadzby. Uložená sankcia nezodpovedá spravodlivému procesu.

Výrok o treste, ktorý bol mimoriadne znížený, nemôže obstať pre chybný postup súdu pri umožnení obvinenému urobiť vyhlásenie o vine v zmysle § 257 Trestného poriadku.

Z týchto dôvodov ministerka spravodlivosti navrhla, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 48Tk/1/2020, z 9. apríla 2020 bol porušený zákon v § 257 ods. 1, § 333 ods. 3 písm. c), d), g), h) Trestného poriadku a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona v prospech obvineného. Aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku tomuto súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. Navrhla tiež, aby najvyšší súd podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol o vzatí obvineného do väzby.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina v tom smere, že zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného 9. apríla 2020 je zrejmé, že senát okresného súdu bol v totožnom zložení ako senát, ktorý vec prejednával v konaní pred rozhodnutím najvyššieho súdu. Najvyšší súd svojim rozhodnutím nenariadil iné zloženie senátu. Po začatí hlavného pojednávania a oznámení veci predseda senátu oboznámil rozsudok najvyššieho súdu, sp. zn. 4Tdo/38/2019, z 24. apríla 2020 a po príslušnom poučení umožnil obžalovanému urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Po splnení ďalších procesných náležitostí súd prijal vyhlásenie obvineného a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu preukazujúcom vinu obvineného sa nevykoná.

Prokurátor je toho názoru, že vyhlásenie o vine podľa § 257 Trestného poriadku je na mieste obligatórne

v štádiu pred začatím dokazovania na hlavnom pojednávaní. Hoci v súdnej praxi sa vyskytujú názory, že toto vyhlásenie je možné aj v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní, kedy to súd môže (nemusí) umožniť, on s tým nesúhlasí. Možnosť vyhlásenia viny je totiž v Trestnom poriadku systematicky zaradená v časti začatia hlavného pojednávania, t. j. pred časťou upravujúcou dokazovanie. Takýto postup je teda možný len pred začatím dokazovania, po prednesení obžaloby a príslušnom poučení. Keby sa pripustil opak, mohlo by dôjsť k zneužívaniu procesných ustanovení a následne aj k zneužitiu hmotnoprávných ustanovení, pretože obvinený by mohol po vyhlásení o nevine účelovo vyčkávať na priebeh dokazovania a v prípade nepriaznivej dôkaznej situácie prostredníctvom dodatočného vyhlásenia o vine - pod ťarchou vykonaných dôkazov, sa domáhať zníženia trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Uvedené nič nemení na tom, že obvinený má možnosť v priebehu celého konania pred súdom priznať sa k stíhanému skutku. Takéto priznanie však už nemôže mať účinky vyhlásenej viny v zmysle § 257 Trestného poriadku; za splnenia ďalších podmienok ho možno považovať (len) za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona.

V preskúmvanej veci podľa prokurátora okresný súd po rozhodnutí najvyššieho súdu mohol umožniť obvinenému urobiť vyhlásenie o vine podľa § 257 Trestného poriadku. K tomuto záveru ho vedie to, že pôvodný rozsudok bol najvyšším súdom zrušený tak vo výroku o vine ako i vo výroku o treste s tým, že boli zrušené aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. V odôvodnení rozsudku dovolacieho súdu sa navyše uvádza, že po zrušení napadnutého rozhodnutia sa bude prvostupňový súd od začiatku musieť zaoberať otázkou viny a následne aj uložením trestu. Najvyšší súd zároveň nevylúčil pri ukladaní trestu možnosť použitia § 39 Trestného zákona.

S ohľadom na obsah rozhodnutia najvyššieho súdu bol podľa prokurátora postup okresného súdu v súlade so zákonom. Obvinenému teda mohlo byť v danom štádiu trestného konania umožnené vyhlásiť vinu podľa § 257 Trestného poriadku a následne pri ukladaní trestu použiť analógiu a trest uložiť pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

S výmerou uloženého trestu odňatia slobody s mimoriadnym znížením trestu na 17 rokov sa nestotožňuje, avšak z pohľadu posudzovania dôvodov dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je podľa jeho mienky rozhodujúce, že to judikatúra v prípade prijatia vyhlásenia o vine pripúšťa.

Najvyšší súd by z tohto dôvodu mal dovolanie ministerky spravodlivosti odmietnuť s odkazom na § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený H. P. prostredníctvom obhajcu k dovolaniu ministerky spravodlivosti uviedol, že námietku o nesplnení podmienok na vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku považuje za nedôvodnú.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní riadne oboznámil obvineného s rozsudkom dovolacieho súdu a umožnil mu urobiť vyhlásenie o vine. Právo obžalovaného urobiť vyhlásenie podľa § 257 Trestného poriadku je zakotvené tak, že súd musí vždy umožniť obžalovanému na hlavnom pojednávaní, pred vykonaním dokazovania, urobiť takéto vyhlásenie.

Obvinený od začiatku nepopieral, že došlo k fyzickému konfliktu, rodičom poškodenej sa úprimne ospravedlnil písomne aj na hlavnom pojednávaní. V nadväznosti na § 257 ods. 1 Trestného poriadku namietal právnu kvalifikáciu žalovaného skutku. To sa ukázalo ako relevantné, keď prokurátor na hlavnom pojednávaní v záverečnej reči pripustil, že kvalifikácia skutku rezonovala v priebehu celého konania, a tak vzhľadom na výsledky dokazovania korigoval svoj právny názor o kvalifikácii skutku v obžalobe a túto aj napokon zmenil na obzvlášť závažný zločin zabitia podľa § 147 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. c) Trestného zákona, s čím sa stotožnil okresný súd v rozsudku, sp. zn. 29Tk/1/2018, z 11. októbra 2018. Napokon, až dovolací súd záväzne ustálil právnu kvalifikáciu skutku, a preto s ohľadom na uvedené podľa obvineného nemôže byť na jeho ujmu, že vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku učinil až po rozhodnutí dovolacieho súdu.

Najvyšší súd po tom, čo zrušil rozsudok okresného súdu, tomuto prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu opätovne prerokoval a rozhodol; tejto veci bola pridelená nová spisová značka. V odôvodnení rozhodnutia najvyššieho súdu sa zároveň uvádza, že po zrušení napadnutého rozhodnutia sa bude súd prvého stupňa od začiatku musieť zaoberať otázkou viny a následne aj trestu. Najvyšší súd ponechal na úvahu aj použitie § 39 Trestného zákona v závislosti od ďalších okolností prípadu.

Okresný súd podľa obvineného procesne bezchybným postupom prijal jeho vyhlásenie o vine, v dôsledku čoho sa dokazovanie k výroku o vine už nevykonávalo a skutkové zistenia ako aj právna kvalifikácia skutku obsiahnuté v obžalobe tvorili základ napadnutého rozsudku.

Ak ministerka spravodlivosti namieta postup nesplnenia podmienok vyhlásenia o vine v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku, je obvinený toho názoru, že ňou napadnuté rozhodnutie nemožno napadnúť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) ani h) Trestného poriadku; ustanovenie § 257 Trestného poriadku navyše nie je hmotnoprávne. Obvinený zdôraznil, že rozhodnutie, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia o vine môže byť napadnuté dovolaním len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K použitému § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona obvinený uviedol, že minister spravodlivosti môže podať dovolanie iba z presne špecifikovaných dôvodov, medzi ktoré nepatrí námietka týkajúca sa neprimeranosti trestu.

Obvinený poukázal na stanovisko uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 44/2017, zdôrazňujúc, že § 39 ods. 1 Trestného zákona nemá kogentnú povahu. Je vecou súdu, či v rámci voľného hodnotenia dôkazov dospeje k záveru, že pomery páchatel'a svojou závažnosťou presahujú „obvyklosť“ a odôvodňujú použitie tohto ustanovenia vzhľadom na ne. Obvinený ďalej odcitoval časť odôvodnenia z uznesenia najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/67/2012, zo 16. januára 2013, podľa ktorej pokiaľ minister nesúhlasí s hodnotením skutočností rozhodných pre aplikáciu § 39 Trestného zákona tak, ako ich vyhodnotil krajský súd a nahrádza ich vlastnou úvahou hodnotenia obsiahnutou v podanom dovolaní, neprípustne zasahuje do jednej zo základných zásad trestného konania (zásady voľného hodnotenia dôkazov) uvedenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Z naostatok uvedeného rozhodnutia vyplýva aj to, že v neprospech obvineného by bolo možné podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku s ohľadom na § 39 Trestného zákona len vtedy, ak by súd uložil obvinenému trest odňatia slobody pod sadzbu, pod ktorú ju pri použití § 39 Trestného zákona nesmie uložiť.

Obvinený poukázal na okolnosti, ktoré vzal okresný súd do úvahy pri ukladaní trestu, ktorý spĺňa hľadiská individuálnej i generálnej prevencie. Okresný súd vyvodil dôvody pre mimoriadne zníženie trestu z okolností prípadu a ich charakteru. Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona takéto okolnosti v spojení s ďalšími podmienkami (použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania) môžu odôvodňovať takýto postup.

Navrhol, aby najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie ministerky spravodlivosti, pretože nie sú splnené dôvody dovolania v zmysle § 371 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora Krajskej prokuratúry Žilina obvinený uviedol, že sa plne stotožňuje s jeho názorom k správnosti postupu okresného súdu v súvislosti s § 257 Trestného poriadku a následne zopakoval, čo predchádzalo jeho vyhláseniu o priznaní viny.

K výmere uloženého trestu, s ktorou sa prokurátor nestotožňuje, znovu poukázal na okolnosti, ktoré v jeho prípade zohľadnil okresný súd.

Obvinený odkázal na obsah svojho vyjadrenia k podanému dovolaniu a zhodne s prokurátorom navrhol, aby najvyšší súd dovolanie ministerky spravodlivosti odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po zistení, že dovolanie ministerky spravodlivosti podané na podnet osoby, ktorej zákon právo na podanie dovolania nepriznáva, spĺňa všetky formálne podmienky podľa § 382 písm. a), b) a d) až f) Trestného poriadku, sústredil svoju pozornosť na vecnú stránku tohto dovolania a dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť, nakoľko je zrejmé, že v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku nespĺňa dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V dovolacom konaní sa s ohľadom na § 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku uplatňuje tzv. obmedzený revízný princíp, podľa ktorého rozsah a hĺbka dovolacieho prieskumu je určená výlučne obsahom dovolania. Osoba oprávnená na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku teda musí v dovolaní špecifikovať, ktorú časť rozhodnutia napáda (či spochybňuje zákonnosť rozhodnutia ako celku, alebo len niektorý/é z jeho výrokov; prípadne aj konanie, ktoré predchádza tomu zodpovedajúcej

časti), a v nadväznosti na to uviesť konkrétne chyby, ktoré majú nezákonnosť dotknutej časti rozhodnutia zakladať. V tomto ohľade ako aj v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe zároveň platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v ustanovení § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ v podaní namietol (R 120/2012).

Ministerka spravodlivosti z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a h) Trestného poriadku napadla dovolaním len výrok o treste rozsudku okresného súdu za situácie, že vina obvineného bola v tejto veci prijatá v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku na základe vyhlásenia obvineného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) a h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak [podľa písm. i)] rozhodnutie je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť, [podľa písm. h)] bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Nakoľko výrok o vine v tomto prípade nepodlieha vecnému prieskumu zo strany dovolacieho súdu, možno s ohľadom na obsah podaného dovolania a ním formálne uplatnené dovolacie dôvody ďalej poukázať na závery vyplývajúce zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (S 5/2011), podľa ktorého ak nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) a h) Trestného poriadku je totiž taký, že druhý z nich je špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa výhradne k výroku o treste. Konštatované má ten právno-aplikačný dopad, že okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste možno tento výrok napadnúť len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

V označenom stanovisku sa súčasne konštatuje, že hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa primkyna k všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmeru v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl., a preto na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno formálne podradiť pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia v zmysle dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd sa vo svojich rozhodnutiach opakovane vyjadril, že kým nepoužitie § 39 Trestného poriadku pri ukladaní trestu nezakladá žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v prvom odseku § 371 Trestného poriadku, použitie tohto ustanovenia a zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby môže naplniť atribúty dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ak jeho použitie nie je spojené so žiadnou skutočnosťou, ktorá by zákonný dôvod pre takýto postup zakladala (k tomu pozri bližšie S 5/2011 a R 51/2014).

V rámci zjednocujúcej činnosti (S 44/2017) najvyšší súd už v minulosti pripustil možnosť hmotnoprávneho dôsledku spočívajúceho v mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Totiž, ak možno páchateľovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maiorem (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchateľ (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca)

bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

V preskúmvanej trestnej veci ide o presne takúto situáciu, keďže okresný súd s ohľadom na prijaté vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku per analogiam podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona mimoriadne znížil trest odňatia slobody obvinenému na 17 rokov pri treste odňatia slobody, ktorého dolná hranica trestnej sadzby je v osobitnej časti Trestného zákona ustanovená na 20 rokov. Nemožno preto vysloviť, že by mimoriadne zníženie trestu v preskúmvanom prípade nebolo opreté o žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by takýto postup odôvodňovala.

V kontexte vyššie odkazovanej judikatúry a tejto trestnej veci možno zopakovať, že v prípade použitia § 39 Trestného zákona nemožno účinne namietat', že konkrétny charakter súdom zistených okolností prípadu nebol taký, ktorý by odôvodňoval zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Takto vznesená námietka nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

S ohľadom na rozsah podaného dovolania (vymedzený len do výroku o treste napadnutého rozsudku) a tiež právne dôsledky vyplývajúce z ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku najvyšší súd považuje za nadbytočné bližšie sa vyjadrovať k procesu prijatia vyhlásenia obžalovaného o vine.

V dôsledku zrejmého nesplnenia žiadneho z dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku najvyšší súd odmietol toto dovolanie spôsobom, ako je to vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.